

Lone Buhl Pedersens prædiken juleaften

Taler

Lone Buhl Pedersen
Sognepræst

Dato

24. december 2024

Sted

Østbirk Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 1-14

Salmer

Hjerte løft din glædes vinger
Glade jul, dejlige jul
Et barn er født i Betlehem
Julen har bragt velsignet bud
Dejlig er jorden

1

Lad os rejse os og høre første del af juleevangeliet, som det står skrevet hos evangelisten Lukas. ([kap.] 2, [v.] 1-7)

- 5 *Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen*
- 10 *med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde*

[Et barn er født i Betlehem synges]

15 **Indledende bøn**

Herre! Vi takker dig for, at du kom til verden for at vise os, at Gud er kærlighed. En kærlighed, der trodser alt. En kærlighed, der overvinder alt. Giv os blik for denne kærlighed, udvid vore hjertets horisont, så den kærlighed, du elsker os med, at den via os må nå til jordens ender. Amen!

20

Lad os rejse os og høre resten af juleevangeliet.

25 *og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for
der var ikke plads til dem i herberget. I den samme egn var der hyrder, som lå
ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for
dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men
englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynnder jer en stor glæde, som skal
30 være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus,
Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en
krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskare, som
lovpriste Gud og sang: »Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til
mennesker med Guds velbehag!« Luk 2,1-14.*

35

Jeg vil så gerne af folk forstå mig og ser mig – og at folk tror på, at jeg vil dem godt.

Og nogle gange når jeg ikke bliver forstået – så kommer jeg med endnu flere ord,
40 jeg forklarer og gør ved – men det hjælper ikke altid.

Jeg ved, at jeg ikke er den eneste, der har det sådan – det er menneskeligt, sådan har vi det alle sammen.

45 Min mor kan ikke engelsk – hun føler sig udenfor, hvis folk hun er sammen med begynder at tale engelsk – eller taler alle de der engelske udtryk. Så føler hun sig ikke set og forstået.

Jeg kommer fra landet – de første 7 års skolegang var i en lille skole: Haurum
50 Sall centralskole – til denne skole kom vi fra alle husmandstederne. Halvdelen af skolens elever kom fra landet – så jeg følte mig hjemme her. Her forstod vi hinanden. Her lugtede de fleste af os lidt af ko og gris – for i bad, det var ikke noget vi tog hverdag. Hvorfor i alverden skulle vi tage bad hver dag – vi skulle jo ud til køerne igen om lidt... Vi forstod det. Det var en god skoletid. Godt jeg
55 ikke dengang skulle gå i skole i storbyen Hammel – her snakkede de et andet sprog end jeg gjorde. I Hammel ville jeg ikke ha følt, at jeg blev set og forstået. Her ville jeg ikke have følt mig hjemme.

60 Da jeg gik på Universitetet for at læse til præst, der var der et par højpandede professorer som jeg ikke kunne forstå, hvad sagde og mente.

I dag er der mange udtryk som folk siger – som jeg ikke forstår (Heldigvis har jeg

konfirmander, der kan hjælpe mig)

65

Det er Random. (Almindeligt). Det er Nice. Det er cooked. Det er helt Baked. (Hvis ferien har været dårlig). Cap (Hvis jeg ikke tror på det som du siger) Cooker.

70 En fra Løbeklubben fortalte, at hun havde løbet nøgen til et løb (Det betød hun havde løbet uden sin telefon).

En fortalte mig. Jeg er på sociale medier – for jeg har: Fear of missing out.

75 Vi vil gerne ses. Vi vil gerne kunne forstå andre og vi vil gerne selv forstås.

Flere vil mene, at det der siges i Kirken det er ikke til at forstå. Og mange præster vil ikke forstå det - så de forsvarer sig med, at hvis folk kom oftere – ja så ville de kunne forstå. (Underforstået – det er ikke os præster det er galt med).

80

I det hele taget – når vi forsvarer os – så hører vi **oftest ikke** hvad den anden siger og mener. Vi forsvarer os for at beskytte os selv. Holde på vores egen ret.

Hvilket sprog taler Gud og Jesus? Forstår vi hvad Gud og Jesus vil sige til os?

85 Eller er det tågesnak?

Jeg forestiller mig at Gud for omkring 2024 år siden sad oppe i sin himmel – og han var ked af at han ikke havde forstået os mennesker. Og ked af, at vi mennesker ikke forstod ham.

90

Derfor tænkte han sig ekstra om – og kom frem til, at hvis han sendte sin egen søn til jorden – **Han skulle fødes som kærlighedens kongesøn**. Hvis Gud på den måde viste sig på jorden i et lille bitte spædbarn – for sådan et lille spædbarn taler helt særligt til os mennesker – så ville vi forstå ham. Et barn, der skulle
95 vokse op og tale menneskesprog som os – et menneske, der ikke bare talte, men også handlede – ja så ville vi mennesker forstå Gud. Forstå hvem Gud er og hvad han står for: Godhed og kærlighed.

Og den dag i dag kan vi mennesker jo høre fortællingerne om Jesus og dermed få
100 en forståelse af hvem han er og dermed hvem Gud er.

Fortællingen om den gamle præst. Jeg tror at vi skal 70 år tilbage i tiden.

105

Der var en forstokket, firkantet, vredladen præst.

Denne strenge præst prædikede helst med torden og lynild og knyttede næver så kirken lugtede en anelse af svovl når han først var færdig. Og med
110 gudstjenesterne var det som med ham selv: Det var uden at glæden ligefrem kom og bankede på.

En dag blev denne præsts unge datter gravid med ”Gud ved hvem”.

115 Præsten blev ked af det og følte sig som en fuldstændig fiasko som far. Han var ødelagt af sorg, men følelsen af fallit blev suppleret med vrede, som gjorde, at han bortviste sin datter. Når hun var gammel nok til sådan noget... – måtte hun også være gammel nok til at stå på egne ben.

120 En aften stod hun så på trappestenen med sit lille spæde barn på armen. Hun stod på trappestenen og bankede på den dør, som indtil for nylig også havde været hendes. Hun bankede på i håbet om at blive mødt med åbne arme. I håbet om at blive forstået. Bankede på i håbet om at finde tag over hovedet til hende og hendes lille søn.

125

Det var pigens mor – altså præstens kone - der åbnede døren. Og med sin datter og sit barnebarn stående ude i entreen gik præstens kone ind for at fortælle sin mand - (den gamle strenge præst) - at hans datter var vendt hjem med et lille spædbarn på armen. Men han sagde ikke et ord. Han drejede sig på stolen så han
130 vendte væk fra sin kone, og så han samtidig vendte ryggen mod entredøren, hvor hans datter stod med tårer i øjnene. Præstens kone gik tilbage til entreen, tog resolut barnet fra sin datter og gik så tilbage ind i stuen hvor den strenge præst sad med armene over kors. Hun lagde nu barnet i hans skød og sagde: Dette barn er dit barnebarn.

135

Nu var det den gamle præst, der blev helt varm i kinderne og fik en underlig fornemmelse i maven. Han betragtede barnet, som var sundt og rask. Små bitte fingre. Han vuggede barnet - idet han rokkede frem og tilbage i stolen. Han kunne ikke sige noget. Det var så STORT.

140

Men... og nu vil jeg lave to forskellige slutninger.

145 **Slutning /version 1.** Dagen efter – da præsten havde sovet på det - stak det
forbenede for dybt i ham. Han hverken ville eller kunne tilgive datteren. Han
ville aldrig kunne forstå, at hun havde handlet som hun havde. Hun havde bragt
skam over familien. Han havde lært hende god opførsel og hvordan havde hun
opført sig?

150

Han den forstokkede, stive præst kunne ikke lade sig formilde – og da han 20 år
senere døde var han fremmedgjort for sin egen datter og havde slet ikke lært sit
barnebarn at kende.

155

Slutning/ version 2. Det her lille barn rørte den gamle forstokkede præst dybt
– helt ind i hjertet. Og han måtte sige til sig selv – det er ligegyldigt hvem, der
har ret og ikke ret. Her slår ord slet ikke til. Her er et barn – det har brug for al
den kærlighed som det kan få – og jeg må som barnet morfar være en af de
160 vigtigste personer, der skal give dette barn og dets mor – min datter - kærlighed.

Det blev aldrig nemt for den forstokkede Morfar. Men han øvede sig. Øvede sig
i at lukke munden og brede armene ud. Øvede sig i at strege ud og starte på en
frisk. Øvede sig i, at det var kærligheden – og freden, der skulle være det
165 vigtigste. Så måtte han en gang i mellem alene gå langt ud i skoven og her bande
og svovle. Her gik det ikke ud over andre – for derhjemme måtte han lukke
munden og brede armene ud.

I aften sætter Gud et barn i vores og i verdens skød. Forstår vi hvad der sker – at
170 det er en kærlighedserklæring til alle mennesker?

Vil vi vælge slutning 1 eller slutning 2?

175 Vi kan overfor andre mennesker – vi kan i livet som helhed være som den
forstokkede Morfar – eller/og vi kan være som den Morfar, hvor nåden og
kærligheden vinder.

I julen er der mange mennesker, der er i klemme. I julen er der mange familier,
der slider på hinanden – fordi vi ofte vælger, at være som den forstokkede

Morfar – ikke at ville tilgive – ikke at ville se ud over vores egen næsetip. Ikke alle glæder sig.

185 Gud kunne være blevet i sin Himmel og lade os om vores liv. Vores liv som altid
er et liv i med og modgang. Gud var i sin gode ret til at tænke: De mennesker vil
jo ikke høre alligevel. De mennesker vil jo ikke forstå mig... sådan kunne han
have sagt. Men Gud valgte at gøre alt hvad han kunne for at vi skulle kunne
forstå ham. Han sendte sin søn – kærlighedens kongesøn – til os på jorden.
190 Hans søn der 33 år senere viste sin magt ved at afstå fra magten. Da de 33 år
senere ville korsfæste ham - da kunne han ha slået fra sig – dræbt et par af
soldaterne og derved ha reddet sit eget liv – men han tog ikke liv for at holde på
magten – men gav liv.

195 Gud sendte sin søn til os mennesker for at for os til at forstå – at han vil os det
bedste. At han står for godhed og kærlighed: Gud sendte sin søn – som et
spædbarn til os. Gud valgte, at han selv aldrig vil være som den forstokkede
Bedstefar. Men altid lade nåden og kærligheden vinde.

I den tro kan jeg sige...

200

*Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, Du som var, er
og bliver een sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.*

205

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

210

Tags

Første tekstrække, Juleaften, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lone-buhl-pedersens-praediken-juleaften>

215